

РЕШЕНИЕ

Номер 1195

23.10.2020 г.

Град Варна

В ИМЕТО НА НАРОДА

Окръжен съд – Варна

II състав

На 07.10.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател: Ирена Н. Петкова
Членове: Наталия П. Неделчева
Лазар К. Василев

като разгледа докладваното от Лазар К. Василев Въззивно гражданско дело
№ 20203100501987 по описа за 2020 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба с вх. № 34855/08.06.2020 г., депозирана от **“ВИНПРОМ-РУСЕ“ АД** с ЕИК 202732556, със седалище и адрес на управление гр. Русе, бул. „Трети март“ № 44, представляващо от изпълнителния директор Н.М.К., чрез адвокат Т.Ф., с адрес за връчване на призовки и съобщения гр. София, бул. „Александър Стамболийски“ № 239, вх. Б, ет. 7, срещу Решение № 1335/12.03.2020 г., постановено по гр. д. № 14089 по описа на РС-Варна за 2019 г., ГО, 16 съдебен състав, с което на основание чл. 357 от КТ във връзка със споразумение от 21.12.2015г., сключено между синдикалната организация на КНСБ работодателя „ВИНПРОМ-РУСЕ“ АД, въззивникът е осъден да заплати на **Г. Я. Н. с ЕГН *******, с постоянен адрес в гр. Варна, ул. „Хъшове“ № 13, сумата от **180 лв. /сто и осемдесет лева/**, представляваща паричната равностойност на непредоставени ваучери за храна за периода от 01.01.2013г. до 31.03.2013г., по КТД от 12.07.2011г. и съгласно споразумителен протокол от 21.12.2015г. Въззивникът е осъден да заплати и 300 лева, представляващи разноски за адвокатско възнаграждение, както и 50 лева – държавна такса, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК.

Въз въззивната жалба се навеждат подробни доводи за това, че атакуваният съдебен акт е неправилен поради противоречие на материалния и процесуалния закон, както и поради необоснованост. Въззивникът сочи, че съдът е допуснал грубо нарушение на процесуалните правила, като изобщо не е обсъдил изложените от него съображения и аргументи по същество в отговора на исковата молба, като липсват каквито и да било мотиви, опровергаващи изложеното от него. Твърди, че неправилно съдът е приел като недоказано възражението на дружеството, че ищецът не е страна по колективния трудов договор, като съответно не е възложил в тежест на ищеца да докаже това, а е нарушил основен принцип, че отрицателните факти не подлежат на доказване. Въззивното дружество заявява, че по

делото не са представени никакви доказателства за този факт, като ищецът дори не е направил и такова твърдение, поради което и правопораждащият за него факт е останал недоказан. Продължава да твърди, че ищецът не може да черпи права от колективния трудов договор и споразуменията към него поради това, че самият той не е членувал в синдикалната организация и не е бил страна по договора, нито се е присъединил към него.

“ВИНПРОМ-РУСЕ“ АД, чрез процесуалния си представител сочи, че не може да се направи извод в обратната посока и от представените от ищеца писмени доказателства – Споразумителен протокол, тъй като той има за предмет правоотношенията между работодателя и лицата, които са били членове на синдикалната организация, по време на договорения между страните период.

Жалбоподателят не е съгласен и с извода на съда относно начина за предоставяне на социално-битово и културно обслужване, а именно по решение на общото събрание на работниците и служителите и след договаряне с работодателя. Сочи, че срещу дължимите ваучери работниците и служителите могат да получат храна на определена стойност. Но вземането за храна на тази стойност не е парично, поради което и не може да бъде прието, че поради паричната си стойност, ваучерите за храна материализират право на парично вземане за своите приносители. Предвид това, твърди че е недопустимо и изплащането на паричната им равностойност. Сочи, че такова изплащане на парична равностойност е възможно само в случай, че е предявен иск за обезщетение за вреди, каквато претенция липсва в настоящия случай.

Въз основа на изложеното, въззивникът моли за отмяна на решението на първоинстанционния съд, като вместо него да бъде постановено ново, с което да бъде изцяло отхвърлен предявения иск, включително и в частта, в която е осъден за разноските. Претендира и разноските, сторени пред настоящата инстанция.

В срока по чл. 263 от ГПК не е постъпил отговор на въззивната жалба от страна на Г. Я. Н. .

В проведеното открито съдебно заседание въззивното дружество, редовно призовано, не се представлява, но чрез молба входирана от процесуалния представител адвокат Файтонджиев в деня на заседанието, поддържа въззивната жалба и моли за отмяна на атакуваното решение. В условията на евентуалност прави възражение за прекомерност на претендираните от насрещната страна разноски.

Въззиваемият, редовно призован за същото съдебно заседание, чрез адвокат Ст. поддържа отговора на въззивната жалба и моли за потвърждаване на първоинстанционното решение. Претендира съдебно-деловодни разноски, като представя списък по чл. 80 от ГПК.

Съдът, като взе предвид направените в жалбата оплаквания и възраженията на въззиваемия, и съобразно правомощията си по чл. 269 от ГПК, констатира следното:

Предявеният иск е с правно основание чл. 357 от КТ във вр. със споразумение от

21.12.2015год., сключено между синдикалната организация на КНСБ, чрез представителите на работниците и служителите по чл. 7а от КТ и дружеството-работодател.

Ищецът Г. Я. Н. с ЕГН *****, претендира от съда да постанови решение, с което да осъди ответника „Винпром Русе“ АД с ЕИК 202732556 да му заплати сумата от 180 лв., представляваща равностойността на ваучери за храна, за периода от 01.01.2013 г. до 31.03.2013г., дължими на основание споразумение от 21.12.2015г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба в съда – 03.09.2019 г. до окончателното изплащане на задължението, както и направените по делото съдебно-деловодни разноски. Ищецът твърди, че в процесния период е работил по силата на трудово правоотношение с ответното дружество, като е изпълнявал длъжността „Експерт продажби“. Сочи, че на основание ТПО и горепосоченото споразумение от 21.12.2015г., Винпром-Русе АД е следвало да му предостави ваучери за храна за три месеца с номинална стойност от 180 лв., но не е изпълнило това си задължение.

В срока за отговор по чл.131 от ГПК, ответникът е депозирал отговор на исковата молба, в който не е оспорил, че ищецът е бил в трудово правоотношение с „ВИНПРОМ-РУСЕ" АД. Твърди, че основанийето на претенцията си ищецът извлича от приложеното към исковата молба споразумение от 21.12.2015 г., но същото не е самостоятелно и не поражда самостоятелни права и задължения за страните по него. Въпросното споразумение е сключено във връзка с действащ за процесния период в предприятието на ответника колективен трудов договор, сключен между Синдикалната организация на КНСБ и „ВИНПРОМ-РУСЕ" ЕООД с ЕИК 117609754, а ищецът не е бил, а и не се твърди да е бил, член на синдикалната организация в предприятието. Предвид това намира, че на основание чл. 57, ал. 1 от КТ във вр. с чл. 4, ал. 1 от приложимия за процесния период колективен трудов договор, последният не е имал действие по отношение на Г. Я. Н. . Също така твърди, че претенцията за заплащане на парична стойност на ваучери за храна е недопустима, доколкото ваучерите представляват вид социални придобивки и имат характер на средства по чл. 294 от КТ, имащи целта да обезпечат сфери от ежедневието на работника въвн от трудовото правоотношение, но свързани с него, които засягат пряко и непосредствено живота и бита му през времето, когато престоира труда си.

*Настоящият съдебен състав, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата и отговора, и като взе предвид събрания и приобщен по делото доказателствен материал – в съвкупност и поотделно, на основание чл. 12 и чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установени следните **фактически положения**:*

Не е спорно между страните, че ищецът и ответникът са били обвързани от трудово правоотношение помежду си за периода от 01.01.2013г. до 20.05.2019г. Крайната дата на трудовия договор се установява и от приетата и приложена по делото Заповед за прекратяване на трудовото правоотношение с № 20.05.2019г., връчена лично на служителя на същата дата.

От приложения Споразумителен протокол от 21.12.2015г. относно предоставяне на ваучери за храна на работниците и служителите, дължими за периода от месец април 2012г. до март 2013г. е видно, че между дружеството работодател и синдикалната организация на КНСБ при дружеството, страните са договорили, че работодателят дължи предоставяне на ваучери за храна на служителите за горепосочения период, които следва да предостави до

31.12.2016г. В споразумението е предвидено, че ваучерите се дължат и следва да се предоставят на работници и служители с трудови правоотношения към посочения период.

От Решение на Събранието на пълномощниците на СО КНСБ при „ВИНПРОМ-РУСЕ“ АД, проведено на 12.07.2011г. се установява, че средствата за СБКО се осигуряват от работодателя, като ваучери за храна на стойност от 60 лева месечно се предоставят на всички работници по трудови правоотношения, които са отработили най-малко един ден от календарния месец.

От представените доказателства с отговора на исковата молба се установява, че „ВИНПРОМ-РУСЕ“ АД и Синдикалната организация на КНСБ при „ВИНПРОМ-РУСЕ“ АД са сключили Колективен трудов договор помежду си от 12.07.2011г. От КТД се установява, че същият се прилага за всички членове на синдикалната организация, от името на която е подписан. Изрично в чл. 4, ал. 2 от Договора е предвидено, че присъединяването на нечленуващи в синдикалната организация работници и служители, към постигнатите с договора отношения между страните, става само след писмена молба до работодателя.

Отново видно от Договора и по-конкретно чл. 36 от същия, начинът на използване на средствата за СБКО, се определя с Решение на събрание на пълномощниците.

При така установената фактическа обстановка, въззивният съд достигна до следните правни изводи:

Жалбата, инициирала настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съобразно разпоредбата на чл. 269 от ГПК в правомощията на въззивния съд е да се произнесе служебно по валидността на решението, а по отношение на допустимостта – в обжалваната му част.

Постановеното решение е издадено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна власт и компетентност, при спазване на законоустановената писмена форма, поради което същото е валидно.

Съдебният акт е постановен при наличието на всички положителни процесуални предпоставки за възникването и надлежното упражняване на правото на иск, като липсват отрицателните такива, поради което е и допустимо в обжалваната част.

По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания, като съгласно указанията, дадени в т. 1 от ТР № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, служебно следи за приложението на императивни правни норми.

Предявеният иск е с правно основание чл. 357 от КТ във вр. със споразумение от 21.12.2015г., сключено между синдикалната организация на КНСБ във „ВИНПРОМ-РУСЕ“ АД и дружеството работодател.

Съгласно правилата за разпределяне на доказателствена тежест в процеса, ищецът е

следвало да докаже, че за процесния период е бил в трудово правоотношение с ответното дружество. Доколкото Г. Н. е претендирал заплащане на ваучери за храна, дължими съгласно сключено споразумение между синдикалната организация на КНСБ във „ВИНПРОМ-РУСЕ“ АД и работодателя „ВИНПРОМ-РУСЕ“ АД, той е следвало да докаже и фактите, даващи му основание за това, а именно че е бил член на синдикалната организация по време на процесния период. Следвало е да докаже и размерът на претенцията си, респективно размерът на дължимата сума за ваучери за процесния период, както и настъпването на падежа на вземането.

Не е спорно между страните, че за периода от 01.01.2013г. до 31.03.2013г. между страните по делото е било в сила валидно трудово правоотношение. Не е спорно и, че за така посочения период стойността на ваучерите за храна е в размер на 60 лева месечно, а за целия период 180 лева.

Спорът между страните се заключава в това дали претендираните от ищеца ваучери за храна се дължат от работодателя. Това е и основното възражение, което въззивникът е релевирал във въззивната жалба, атакувайки постановеното първоинстанционно решение.

Видно от доказателствата по делото, действително между „ВИНПРОМ-РУСЕ“ АД и Синдикалната организация на КНСБ при работодателя, е бил сключен колективен трудов договор по смисъла на чл. 50 и 51а от КТ. Както беше посочено и по-горе, от самия колективен трудов договор става ясно, че същият има действие спрямо всички лица, които са членове на синдикалната организация.

Съгласно приетото в чл. 35 и 36 от КТД, на работниците и служителите в предприятието се полагат СБКО, като използването на тези средства се определя с Решение на Събрание на пълномощниците. Такова Решение е взето именно от събранието на пълномощниците при „Винпром-Русе“ АД, проведено на 12.07.2011г. – датата на която е сключен и самият КТД. В решението си, пълномощниците по чл. 7а от КТ са решили, че на всички работници и служители в предприятието, които членуват в синдикалната организация, се представят ваучери за храна в размер на 60 лева на месец, при условие че служителите са отработили действително поне един ден от месеца.

Съгласно постигнатото Споразумение между „ВИНПРОМ-РУСЕ“ АД и синдикалната организация, работодателят се е задължил да предостави ваучери за храна на всички работници и служители по ТПО в предприятието за периода от месец април 2012г. до месец март 2013г. Макар в текста на споразумението да не е предвидено изрично, без никакво съмнение е, че същото има за предмет уреждане на част от трудовите правоотношения, свързани с предоставяне на СБКО, но конкретно между работодателя и членовете на синдикалната организация. Приемането на противното, тоест че споразумението обхваща всички работници и служители в предприятието, би означавало съдът превратно да изтъква волята на страните и да не се съобрази с нея.

От съвкупния анализ на изложеното дотук следва да се приеме за установено, че съгласно КТД, Решение на събранието на пълномощниците и Споразумение от 21.12.2015г., работодателят „Винпром-Русе“ АД дължи предоставянето на ваучери за храна за периода от месец април 2012г. до месец март 2013г. на всички свои работници и служители, които са членове на синдикалната организация на КНСБ при него.

Съгласно предвиденото в чл. 4, ал. 1 от КТД, всички постигнати договорки между страните имат действие спрямо работниците и служителите, които са членове на синдикалната организация - страна по договора. Така предвидения обхват на договора относно лицата напълно съответства на нормата на чл. 57, ал. 1 от КТ. Съгласно чл. 4, ал. 2 от КТД за да се

присъедини към КТД и да се ползва от клаузите му в отношенията си с работодателя, работникът или служителът, който не членува в синдикалната организация, страна по договора, следва да изрази това си желание с писмена молба, отправена до работодателя.

Както беше посочено по-горе, безспорен факт по делото е, че ищецът е започнал работа в предприятието на 01.01.2013г. – тоест година и половина след сключване на колективния трудов договор. Предвид това, Г. Н. е следвало да изрази писмено желанието си да се присъедини към синдикалната организация и към постигнатите договорености между нея и работодателя. Доколкото по делото не са представени доказателства в тази насока, настоящият състав на съда намира, че Н. не е доказал материалноправното основание на исковата си претенция. Нещо повече, ищецът дори не е направил твърдение, че е член на СО на КНСБ при „ВИНПРОМ-РУСЕ“ АД.

При това положение съдът намира, че претенцията на Г. Н. за заплащане на сумата от 180 лева, представляваща паричната равностойност на непредоставени ваучери за храна за периода от 01.01.2013г. до 31.03.2013г., е недоказана по основание, поради което същата следва да бъде оставена без уважение.

Поради несъвпадане на крайните изводи на двете съдебни инстанции, обжалваното първоинстанционно решение следва да бъде отменено.

Относно съдебно-деловодните разноски:

Въззивната страна е сторила разноски за държавна такса за въззивно обжалване в размер на 25 лв., за които по делото има приложено платежно нареждане. Дори при този изход от делото, претенцията за компенсация на разноските, направени пред настоящата инстанция не следва да бъде уважена доколкото същата е за възлагането им в тежест на страна, която по силата на закона е освободена от заплащане на държавна такса. Въззивното дружество не е претендирало разноски за адвокатско възнаграждение нито пред въззивната, нито пред първата инстанция, поради което и такива не следва да се присъдят.

Водим от изложените мотиви, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 1335/12.03.2020 г., постановено по гр. д. № 14089 по описа на РС-Варна за 2019 г., ГО, 16 съдебен състав, **като вместо него ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от **Г. Я. Н. с ЕГН *******, с постоянен адрес в гр. Варна, ул. „Хъшове“ № 13, **срещу “ВИНПРОМ-РУСЕ“ АД с ЕИК 202732556**, със седалище и адрес на управление гр. Русе, бул. „Трети март“ № 44, **иск с правно основание чл. 357 от КТ**, за осъждане на ответника да му заплати сумата от **180 лв. /сто и осемдесет лева/**, представляваща паричната равностойност на непредоставени ваучери за храна за периода от 01.01.2013г. до 31.03.2013г., по КТД от 12.07.2011г. и съгласно споразумителен протокол от 21.12.2015г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____